

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **EQUES Nikol s.r.o. (dříve EKOSOLAR NIKOL s.r.o.)**, se sídlem Revoluční 1082/8, Praha 1, IČ: 056 64 896, zastoupen JUDr. Martinem Nedelkou, Ph.D., advokátem, se sídlem Olivova 2096/4, Praha 1, proti žalovanému: **Státní energetická inspekce**, se sídlem Gorazdova 1969/24, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí ústředního inspektorátu Státní energetické inspekce ze dne 22. 12. 2014, č.j. 031106313/1018/14/90.220/Ve,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ústředního inspektorátu Státní energetické inspekce ze dne 22. 12. 2014, č.j. 031106313/1018/14/90.220/Ve (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Státní energetické inspekce, územního inspektorátu pro Jihočeský kraj ze dne 10. 10. 2014, č.j. 031106313/1285/14/31.104/To, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 95.000 Kč za správní delikt podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [2] Žalobce v podané žalobě podrobně shrnul průběh správního řízení a namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, která spočívá především v nesprávném právním hodnocení

neúplně zjištěného skutkového stavu a v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů.

- [3] Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné z toho důvodu, že žalovaný při hodnocení zjištěného skutkového stavu věci nesprávně aplikoval a vyložil právní předpisy, které se na daný případ vztahují, v důsledku této skutečnosti věc nesprávně posoudil a vydal tak rozhodnutí, které nemá oporu v hmotném právu. Uvedl, že tato námitka je zjevná u druhého z vytýkaných skutků, tj. jednání, kdy výrobce elektřiny v roce 2010 uplatňoval u provozovatele distribuční soustavy právo na podporu výrobu elektřiny ve formě zelených bonusů na veškerou elektřinu vyrobenou v jím provozované fotovoltaické výrobně elektřiny, přičemž dle žalovaného se měl předmětného správního deliktu dopustit tím, že od množství vyrobené elektřiny neodečítal elektřinu, kterou žalovaný podle ustanovení § 2 písm. b) vyhlášky č. 475/2005 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 475/2005 Sb.“) zahrnuje pod pojem „technologická vlastní spotřeba“, čímž měl získat nepřiměřený majetkový prospěch.
- [4] Namítl, že výklad žalovaného ohledně zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 180/2005 Sb.“), vyhlášky č. 475/2005 Sb. a cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů (dále jen „cenové rozhodnutí č. 4/2009“), nemá oporu v hmotném právu. Je tomu tak dle názoru žalobce proto, že elektřinu, která byla předmětem podpory podle zákona č. 180/2005 Sb., vymezoval právě tento zákon v ustanovení § 2 odst. 1 a § 3 odst. 1, nikoli prováděcí předpisy k němu vydané. Tento zákon totiž předpokládal jedinou podzákonnou úpravu, a to výlučně ve vztahu k elektřině vyrobené z biomasy (viz ustanovení § 3 odst. 1 věta druhá tohoto zákona).
- [5] Žalobce dále zpochybnil tvrzení žalovaného, se v případě bodu (1.3.) cenového rozhodnutí č. 4/2009, podle kterého by se zelené bonusy neměly uplatňovat na technologickou vlastní spotřebu elektřiny, mělo jednat o jednu z věcných podmínek, k jejichž stanovení byl Energetický regulační úřad příslušný podle ustanovení § 5 odst. 5 zákona o cenách. Uvedl, že z žádného ustanovení zákona č. 180/2005 Sb. nevyplývá jakékoliv omezení, podle kterého by elektřina z obnovitelného zdroje energie, kterou žalovaný označuje jako „technologickou vlastní spotřebu“, neměla být předmětem podpory ve formě zelených bonusů, přičemž tento zákon ani žádným způsobem nezmocňoval Energetický regulační úřad, aby podzákonným předpisem určil, která elektřina je předmětem podpory a která není.
- [6] K vyhlášce č. 475/2005 Sb. žalobce dále uvedl, že tato byla vydána k provedení ustanovení § 4 odst. 3, § 5 odst. 3 a § 6 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 180/2005 Sb., neprováděla tedy ustanovení § 3 odst. 1 tohoto zákona, které vymezovalo předmět podpory. Předmětem této vyhlášky tak není vymezení elektřiny, která by měla být nebo neměla být předmětem podpory podle zákona č. 180/2005 Sb., a z toho důvodu je také zmatečný odkaz uvedený ve druhé větě bodu (1.3.) cenového rozhodnutí č. 4/2009, který právě na tuto vyhlášku odkazuje. Žalobce dále uvedl, že podle ustanovení § 5 odst. 5 zákona o cenách se musí vždy jednat o podmínku, která bude v souladu se zákonem, což se v daném případě nestalo, když Energetický regulační úřad cenovým rozhodnutím zákonnou úpravu vyloučil.

- [7] Žalobce tak shrnul, že uplatňoval-li právo na podporu elektřiny podle zákona č. 180/2005 Sb. na veškerou elektřinu z obnovitelných zdrojů energie v jím provozované fotovoltaické výrobně elektřiny, aniž by množství takto vyrobené elektřiny snižoval o spotřebu „na vytápění a ventilaci technologií a osvětlení buněk“, postupoval zcela po právu, v souladu s ustanovením § 3 odst. 1, § 4 odst. 3 a § 5 odst. 5 zákona č. 180/2005 Sb., a žádného protiprávního jednání se nedopustil.
- [8] Dále namítl, že nesprávnost právního hodnocení věci je dále způsobena tím, že se žalovaný při posuzování věci podrobně zabýval obsahem Smlouvy o úhradě zeleného bonusu k elektřině vyrobené z obnovitelného zdroje č. 2009-S910160 sjednané se společností EON Distribuce a.s. jako provozovatelem distribuční soustavy. Uvedl, že obsah této smlouvy je pro právní hodnocení bezvýznamný, neboť v případě podpory formou zeleného bonusu totiž vzniká výrobci elektřiny právo na úhradu zelených bonusů přímo ze zákona, vznik ani rozsah tohoto práva není podmíněný existencí smlouvy o úhradě zeleného bonusu.
- [9] Žalobce dále uvedl, že elektřina vyrobená z obnovitelných zdrojů a spotřebovaná výrobcem elektřiny na tzv. technologickou vlastní spotřebu elektřiny není předmětem podpory až s účinností od 1. 1. 2013, kdy nabyl účinnosti zákon č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.
- [10] Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v nesrozumitelnosti výroku v části, ve které žalovaný klade žalobci za vinu, že „jako výrobce elektřiny ... nedodržela věcnou podmínku stanovenou bodem (1.10) Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 8/2008 dle ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. 526/1990 Sb., neboť uplatnila za měsíc prosinec 2009 podporu formou zeleného bonusu o 2 423 kWh více, než byla oprávněna čerpat“. Namítl, že takové vymezení skutku je nedostatečné a nesrozumitelné, jelikož z výroku není seznatelné, např. jakým jednáním se měl žalobce naplnění skutkové podstaty správního deliktu dopustit, resp. není srozumitelné, co má v terminologii žalovaného znamenat, že žalobce uplatnil podporu o 2 423 kWh více, a to z důvodu, že podpora výroby elektřiny je v cenových rozhodnutích vždy stanovena v Kč/MWh. Toto obecné a neurčité vymezení skutku tak dle žalobce nesplňuje základní požadavky na popis (individualizaci) skutku v rozhodnutí o správních deliktech, jak dovodila judikatura správních soudů, na kterou žalobce odkázal. Stejně tak nelze absenci řádného a srozumitelného a nezaměnitelného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí nijak napravit odůvodněním, protože opravný prostředek směřuje vždy proti výroku rozhodnutí. Nezákonnost rozhodnutí je tak dána rozporem s ustanovením § 68 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce dále uvedl, že žalovaný se s touto odvolací námitkou žalobce vypořádal pouze tvrzením, že je věcí žalobce, aby si skrze svého odpovědného zástupce postup žalovaného vyložil a že výrok rozhodnutí je jasný. Tento postup žalovaného označil žalobce za nepřezkoumatelný.
- [11] Žalobce dále v podané žalobě namítal, že část výroku rozhodnutí („nedodržel věcnou podmínku stanovenou bodem (1.10) Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 8/2008 dle ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. 526/1990 Sb.“) je sama o sobě zmatečná, neboť toto ustanovení cenového rozhodnutí obsahuje vymezení pojmu „uvedení do provozu“, nikoli jakoukoliv věcnou podmínku pro uplatnění podpory výroby elektřiny. Žádným jednáním se totiž žalobce nemohl dopustit porušení definice pojmu podle tohoto bodu, neboť legální definice jakéhokoli pojmu z povahy věci neobsahuje žádnou úpravu práv

nebo povinností adresátů takového právního předpisu. Žalobce tak shrnul, že právní kvalifikace jeho jednání je nesmyslná a zmatečná.

- [12] Dále namítal, že vada spočívající v nepřezkoumatelnosti se týká i odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný v tomto rozhodnutí neuvedl v podstatě žádné úvahy ani žádné právní hodnocení, pouze „překopíroval“ závěry kontrolních pracovníků uvedených v protokolu o kontrole ze dne 13. 2. 2014, č.j. 031106313. Uvedl, že zopakování výroku napadeného rozhodnutí nemůže nahradit úvahy správního orgánu, kterými se řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a při výkladu aplikovaných právních předpisů, které v odůvodnění zcela chybějí. Dle názoru žalobce není postup žalovaného možný, aniž by tento v odůvodnění alespoň uvedl důvody, pro které se se závěry kontrolních pracovníků ztotožňuje.
- [13] Dále uvedl, že již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal, že se správní orgán I. stupně vůbec nezabýval tím, jestli žalobce jako výrobce elektřiny musí být držitelem licence na výrobu elektřiny, aby splňoval formální pojmové znaky „výrobce elektřiny“ podle zákona č. 180/2005 Sb., popř. od kdy by takovým držitelem licence musel být, aby se jím vyrobená elektřina stala předmětem podpory podle tohoto zákona. Vyřešení této otázky je dle názoru žalobce klíčové a podstatné. Konstatoval, že teprve v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že povinnost být držitelem licence dovozuje z bodu (1.10) cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 8/2008, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů (dále jen „cenové rozhodnutí č. 8/2008“). Žalobce namítl, že tento argument žalovaného je nový a žalobce na něj neměl možnost v podaném odvolání jakkoli reagovat. Uvedl, že tento argument však není relevantní, jelikož se žalovaný vůbec nezabýval úvahami nad tím, do jaké míry je možné druhou část bodu (1.10) cenového rozhodnutí č. 8/2008 použít na případ žalobce, zejména když část elektřiny vyrobené v předmětném období od 10. 12. 2009 do 21. 12. 2009 sám spotřebovával, a ve vztahu k sobě samému tedy nemohl vystupovat jako podnikatel.
- [14] V této souvislosti žalobce dále namítal, že ze zákona č. 180/2005 Sb. nevyplývá, že by se výrobcem podle tohoto zákona měl rozumět pouze výrobce elektřiny, který je držitelem licence na výrobu elektřiny. Uvedl, že vyráběl-li elektřinu v období od 10. 12. 2009 do dne nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence na výrobu elektřiny v režimu tzv. zkušebního provozu, jednal po právu, neboť zkušební provoz byl součástí procesu připojení výroby elektřiny do distribuční soustavy. Ve vztahu k této elektřině tak žalobci vzniklo právo na podporu ve výši stanovené pro rok 2009 podle bodu (1.9.) cenového rozhodnutí č. 8/2008, neboť okamžik tzv. definičního uvedení do provozu podle bodu (1.10.) tohoto cenového rozhodnutí v roce 2009 skutečně nastal.
- [15] Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí.
- [16] V písemném vyjádření k podané žalobě navrhl žalovaný správní orgán její zamítnutí. Uvedl, že nepovažuje požadavek žalobce na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí za důvodný, a to proto, že obě správní rozhodnutí jsou provázena jak legalitou, tak zjišťováním a správným právním hodnocením skutkového stavu věci, přičemž disponují presumpcí jejich správnosti a platnosti. Dále uvedl, že obě správní rozhodnutí netrpí žádnými vadami, které by způsobovaly jejich nepřezkoumatelnost. Uvedl, že skutkové

závěry jako skutkové věty formulují oba správní orgány a jejich základ je v dílčích skutkových zjištěních, které vycházejí z protokolu o kontrole.

- [17] Závěrem žalovaný konstatoval, že trvá na svém hodnocení, že se žalobce dopustil správního deliktu podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, spočívajícího v porušení cenových předpisů, za což mu byla v rámci administrativněprávní odpovědnosti uložena sankce.
- [18] Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které uvedl, že ohledně nezákonnosti napadených rozhodnutí z důvodu jejich nepřezkoumatelnosti žalovaný nepředložil jediný argument ani neuvedl jediné tvrzení, na základě kterého by žalobní námitky rozporoval nebo jakkoli vyvrátil. Uvedl, že napadené rozhodnutí je stiženo zcela zásadními vadami spočívajícími jak v nesprávném právním hodnocení neúplně zjištěného skutkového stavu věci, tak v nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatečném odůvodnění obou napadených rozhodnutí.
- [19] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [20] Dne 13. 2. 2014 byla žalovaným u žalobce provedena kontrola, jejímž předmětem byla kontrola dodržování ustanovení § 5 odst. 5 zákona o cenách. Kontrola je zaznamenána v protokolu o kontrole ze dne 13. 2. 2014, č.j. 031106313. Při kontrole bylo zjištěno, že žalobce na základě rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence ze dne 21. 9. 2010, č. 110912006, které nabylo právní moci dne 24. 9. 2010, provozuje výrobu elektřiny ze slunečního záření o celkovém výkonu 3,348 MW na pozemcích parc.č. X, vše v k.ú. Č. u M., přičemž první etapa byla uvedena do provozu na základě rozhodnutí o udělení licence ze dne 18. 12. 2009, č.j. 110912006, které nabylo právní moci dne 21. 12. 2009. Tato výroba elektřiny byla k distribuční soustavě připojena v souladu se Smlouvou o připojení zařízení výrobce k distribuční soustavě č. 70083098000010 ze dne 10. 9. 2009, provozované společností EON Distribuce, a.s. Kontrolou bylo zjištěno, že v období roku 2009 a 2010 uplatňoval žalobce úhradu podpory formou zeleného bonusu podle ustanovení § 4 odst. 3 zákona č. 180/2005 Sb. a na základě Smlouvy o úhradě zeleného bonusu k elektřině vyrobené z obnovitelného zdroje č. 2009-S910160, účinné od 10. 12. 2009. Od roku 2011 pak žalobce uplatňoval úhradu podpory formou výkupní ceny. Kontrola se mimo jiné zabývala také uvedením výroby do provozu, když licencovaná činnost I. etapy byla zahájena dne 21. 12. 2009 se zkušebním provozem od 10. 12. 2009. První faktura byla žalobcem vystavena za měsíc prosinec 2009.
- [21] Kontrolou bylo také zjištěno, že licencovaná činnost byla zahájena dne 21. 12. 2009, přičemž žalobce začal dodávat elektřinu do distribuční soustavy dne 10. 12. 2009, tj. dnem povolení zkušebního provozu. Od 10. 12. 2009 do 31. 12. 2009 dodal do distribuční soustavy celkem 10.682 kWh a první faktura na zelený bonus za měsíc prosinec 2009 byla vystavena na množství 11.624 kWh a částku 137.279,83 Kč bez DPH. Podporu však může výrobce uplatňovat až od data uvedení výroby do provozu, tj. od 21. 12. 2009, podle ustanovení bodu (1.10.) cenového rozhodnutí č. 8/2008. Bylo zjištěno, že od 21. 12. 2009 dodal žalobce do distribuční sítě celkem 9.201 kWh za částku 108.663,80 Kč bez DPH. Žalobce tak dle kontrolního orgánu uplatnil za rok 2009 v rozporu s bodem (1.10.) cenového rozhodnutí č. 8/2008 zelený bonus na 2.423 kWh neoprávněně, což činí 28.615,63 Kč bez DPH, resp. 34.053 Kč s DPH, a tato částka byla vyčíslena jako nepřiměřený majetkový prospěch.

- [22] Kontrolou bylo dále zjištěno, že žalobce v roce 2010 uplatňoval pod „technologickou vlastní spotřebou elektřiny“ rozdíl mezi naměřenou svorkovou výrobou odečtenou na instalovaném elektroměru a elektřinou dodanou do sítě provozovatele distribuční soustavy a uplatňoval na ni při fakturaci nárok na zelený bonus. Kontrolní orgán dospěl k závěru, že část žalobci vyplacené podpory byla z jeho strany čerpána neoprávněně v rozporu s bodem (1.3.) cenového rozhodnutí č. 4/2009, a je tudíž neoprávněným majetkovým prospěchem, který však vzhledem k tomu, že nelze oddělit jednotlivé části spotřeby zahrnuté do společné kolonky TVS, nebylo možné vyčíslit. Kontrola tak konstatovala porušení ustanovení § 5 odst. 5 zákona o cenách.
- [23] Proti protokolu o kontrole podal žalobce dne 5. 3. 2014 námitky, které byly rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 4. 2014, č.j. 031106313/41/14/31.100/Št, zamítnuty.
- [24] Dne 10. 9. 2014 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o uložení pokuty z důvodu spáchání správního deliktu podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, přičemž byla zároveň žalobci určena lhůta k navrhování důkazů a vyjádření. Dne 18. 9. 2014 se žalobce vyjádřil k zahájenému správnímu řízení.
- [25] Rozhodnutím ze dne 10. 10. 2014, č.j. 031106313/1285/14/31.104/To, byla žalobci uložena pokuta podle ustanovení § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách ve výši 95.000 Kč za spáchání správního deliktu podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. c) téhož zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že jako výrobce elektřiny nedodržel věcnou podmínku stanovenou bodem (1.10.) cenového rozhodnutí č. 8/2008 dle ustanovení § 5 odst. 5 zákona o cenách, neboť uplatnil za měsíc prosinec 2009 podporu formou zeleného bonusu (úředně stanovené pevné ceny) o 2.423 kWh více, než byl oprávněn čerpat, a dále nedodržel věcnou podmínku stanovenou bodem (1.3.) cenového rozhodnutí č. 4/2009 dle ustanovení § 5 odst. 5 zákona o cenách, neboť v roce 2010 uplatňoval zelený bonus i na část elektřiny, která se považuje dle vyhlášky č. 475/2005 Sb. za technologickou vlastní spotřebu a nelze za ni zelený bonus uplatnit, čímž získal nepřiměřený majetkový prospěch, který nelze přesně vyčíslit.
- [26] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 30. 10. 2014 odvolání, ve kterém uváděl obdobné námitky jako v podané žalobě.
- [27] Rozhodnutím ze dne 22. 12. 2014, č.j. 031106313/1018/14/90.220/Ve, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [28] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný shrnul průběh správního řízení a uvedl, že Energetický regulační úřad má zákonnou pravomoc spočívající v oprávnění vykonávat veřejnou moc v oblasti regulace cen, kterou se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů. Cenová rozhodnutí č. 8/2008 a 4/2009 byla vydána v souladu s ustanovením § 2c zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů, Energetický regulační úřad tak jednal na základě zákona a v jeho mezích a správní orgán I. stupně proto správně aplikoval cenová rozhodnutí i vyhlášku č. 475/2005 Sb. na řešení skutkové podstaty správního deliktu žalobce. Žalovaný dále odcitoval ustanovení § 2 písm. a) a b) vyhlášky č. 475/2005 Sb., které se zabývají technologickou vlastní spotřebou. Dále uvedl, že podle bodu (1.3.) cenového rozhodnutí č. 4/2009 se zelené bonusy neuplatňují na technologickou vlastní spotřebu podle zvláštního právního předpisu, kterým je vyhláška č. 475/2005 Sb. Dle žalovaného se tak nejedná o zmatečný odkaz, ale o vymezení jedné z věcných podmínek, kterou měl žalobce v postavení prodávajícího elektřiny povinnost dodržovat. K posouzení smluv o úhradě

zeleného bonusu žalovaný uvedl, že bylo jeho povinností zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, přičemž zákon č. 180/2005 Sb. ukládal provozovateli distribuční soustavy uzavřít s výrobcem smlouvu o dodávce.

- [29] V odůvodnění žalovaný dále uvedl, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí jsou zodpovězeny všechny základní otázky nutné ke specifikaci, tj. kdo: žalobce, co: nedodržení věcných podmínek podle bodu (1.10.) cenového rozhodnutí č. 8/2008 a podle bodu (1.3.) cenového rozhodnutí č. 4/2009 v dikci ustanovení § 5 odst. 5 zákona o cenách, kdy: prosinec 2009 a rok 2010, kde: FVE EKOSOLAR NIKOL s.r.o. 2/2, v k.ú. Č. u M., jak: uplatněním podpory formou zeleného bonusu jako úředně stanovené pevné ceny, čím: nesprávným uplatněním podpory na množství 2 423 kWh = 2,423 MWh elektřiny a nesprávným uplatněním části technologické vlastní spotřeby. K námitce, že je ve výroku uvedena hodnota v kWh, žalovaný uvedl, že žalobce podniká v obnovitelných zdrojích na základě licence na výrobu elektřiny, přičemž množství elektřiny se udává v technických jednotkách kWh (MWh) a nelze ho vyjádřit v jednotkách Kč/MWh. Dále uvedl, že správní orgán I. stupně ve výroku také uvedl, že nelze přesně vyčíslit nepřiměřený majetkový prospěch, a proto nelze určit žádnou částku v Kč. Žalovaný tak shrnul, že má za to, že výrok prvostupňového rozhodnutí splňuje všechny náležitosti požadované správním řádem.
- [30] K obsahu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že vložení obsahu či citace rozhodnutí o námitkách lze použít tehdy, pokud se správní orgán I. stupně s ním plně ztotožní a souvisí s meritem projednávané věci. Postup správního orgánu I. stupně tak shledal v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.
- [31] Žalovaný v odůvodnění dále zdůraznil, že provozuschopnost výroby elektřiny ve zkušebním provozu nelze zaměňovat s uvedením obnovitelného zdroje energie do provozu ve smyslu cenového rozhodnutí č. 8/2008 pro přiznání nároku na podporu. Pro účely stanovení rozhodného dne ke vzniku nároku na podporu je rozhodný bod (1.10.), který stanoví věcnou podmínku pro uvedení do provozu u nově zřizované výroby elektřiny. Žalobce tak při uplatnění podpory na vyrobené množství elektřiny za prosinec 2009 tuto uplatnil i na množství 2.423 kWh, které vyrobil před uvedením FVE do provozu, čímž tuto věcnou podmínku nedodržel. Dále žalovaný uvedl, že v případě, že by podnikal na území České republiky v energetických odvětvích bez licence od Energetického regulačního úřadu, jednalo by se o porušení ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů. I zákon č. 180/2005 Sb. v ustanovení § 4 odst. 1 uváděl „výrobce“ jako výrobce elektřiny z obnovitelných zdrojů, pokud splňoval podmínky připojení a dopravy elektřiny stanovené zvláštním právním předpisem, tj. energetickým zákonem.
- [32] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [33] Oba účastníci řízení souhlasili s projednáním věci bez jednání. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [34] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání

předcházel. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

- [35] Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží věcné podmínky, pravidla nebo postupy pro stanovení úředních cen, jejich změn a způsobu jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování, stanovené cenovými orgány podle § 5 odst. 5.
- [36] Podle ustanovení § 16 odst. 4 písm. c) téhož zákona se za správní delikt uloží pokuta do 10.000.000 Kč, jestliže výši nepřiměřeného majetkového prospěchu nelze zjistit, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) a odstavce 3 písm. b).
- [37] Podle ustanovení § 5 odst. 5 téhož zákona regulace formou maximální, pevné nebo minimální ceny platí pro všechny prodávající a kupující určeného druhu zboží. Pro uplatnění jednotlivých forem regulace cen mohou cenové orgány stanovit další věcné podmínky, včetně pravidel a postupů pro stanovení těchto cen, jejich změn a v případě nájmu nemovitostí nebo jejich částí a služeb spojených s jejich užíváním i způsob jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování. Cenové orgány mohou stanovit u stejného zboží souběžně maximální a minimální cenu.
- [38] Podle ustanovení bodu (1.10.) cenového rozhodnutí č. 8/2008 se u nově zřizované výrobní elektriny nebo zdroje uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen nebo začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů.
- [39] Podle ustanovení bodu (1.3.) věty druhé cenového rozhodnutí č. 4/2009 se zelené bonusy neuplatňují za technologickou vlastní spotřebu podle zvláštního právního předpisu.
- [40] Podle ustanovení § 2 písm. a) vyhlášky č. 475/2005 Sb. se pro účely této vyhlášky elektřinou vyrobenou z obnovitelných zdrojů rozumí elektřina vyrobená z obnovitelných zdrojů ve výrobně naměřená v předávacím místě výrobní a sítě provozovatele distribuční soustavy nebo přenosové soustavy, nebo svorková výroba elektriny snížená o technologickou vlastní spotřebu elektriny, v případě společného spalování biomasy a neobnovitelného zdroje poměrná část elektriny pocházející z obnovitelných zdrojů.
- [41] Podle ustanovení § 2 písm. b) vyhlášky č. 475/2005 Sb. se pro účely této vyhlášky technologickou vlastní spotřebou elektriny rozumí spotřeba elektrické energie na výrobu elektriny při výrobě elektriny nebo elektriny a tepla v hlavním výrobním zařízení i pomocných provozech, které s výrobou přímo souvisejí, včetně výroby, přeměny nebo úpravy paliva, ztrát v rozvodu, vlastní spotřeby i ztrát na zvyšovacích transformátorech pro dodávku do distribuční soustavy nebo přenosové soustavy, je-li fakturační měření instalováno na jejich primární straně.
- [42] Podle ustanovení § 2 písm. b) zákona č. 180/2005 Sb. se pro účely tohoto zákona elektřinou z obnovitelných zdrojů rozumí elektřina vyrobená v zařízeních, která využívají pouze obnovitelné zdroje, a také část elektriny vyrobené z obnovitelných zdrojů v zařízeních, která využívají i neobnovitelné zdroje energie.
- [43] Soud se nejprve předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, protože tato vada by vylučovala věcný přezkum. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů

rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č.j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS, všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).

- [44] Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č.j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č.j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č.j. 6A 63/93-22).
- [45] Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č.j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).
- [46] Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost v tom, že se žalovaný nezabýval některými námitkami žalobce uvedenými v jeho odvolání a že v rozhodnutí neuvedl žádné úvahy ani právní hodnocení. Soud považuje nejprve za vhodné konstatovat, že odlišný pohled žalobce na vypořádání odvolací námitky či jiného návrhu ještě a priori neznamená, že se takovou námitkou správní orgán dostatečně nezabýval a nevypořádal argumenty žalobce. V daném případě soud po prostudování žalobou napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že ústřední inspektorát žalovaného reagoval dostatečně na námitky a argumenty žalobce uvedené v jeho odvolání, a neshledal tak, že by napadené rozhodnutí bylo zatíženo vadou spočívající v jejich nepřezkoumatelnosti či nesrozumitelnosti, když vycházel dále z níže uvedeného principu, že není možné mechanicky ztotožňovat povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí s povinností podrobně odpovědět na každý dílčí argument. Proto se soud mohl žalobou zabývat věcně.
- [47] S přihlédnutím k rozsahu žaloby a množství argumentů, posuzoval městský soud žalobní námitky na základě principu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č.j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č.j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č.j. 1 Afs 88/2013-66).
- [48] Žalobce v podané žalobě ke správnímu deliktu, kdy od množství vyrobené elektřiny neodečítal tzv. technologickou vlastní spotřebu, namítl, že pouze zákon č. 180/2005 Sb. vymezoval, která elektřina byla předmětem podpory, nikoli prováděcí předpisy (vyhláška

č. 475/2005 Sb., cenové rozhodnutí č. 4/2009). Namítal, že se v případě bodu (1.3.) cenového rozhodnutí č. 4/2009 nejedná věcnou podmínku, k jejímuž stanovení byl Energetický regulační úřad příslušný podle ustanovení § 5 odst. 5 zákona o cenách. Ze zákona č. 180/2005 Sb. totiž nevyplývá jakékoliv omezení, podle kterého by elektřina z obnovitelného zdroje energie, kterou žalovaný označuje jako „technologickou vlastní spotřebu“, neměla být předmětem podpory ve formě zelených bonusů, přičemž tento zákon ani žádným způsobem nezmocňoval Energetický regulační úřad, aby podzákonným předpisem určil, která elektřina je předmětem podpory a která není. Žalobce dále namítal, že vyhláška č. 475/2005 Sb. byla vydána k provedení ustanovení § 4 odst. 3, § 5 odst. 3 a § 6 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 180/2005 Sb., neprováděla tedy ustanovení § 3 odst. 1 tohoto zákona, které vymezovalo předmět podpory, přičemž je z toho důvodu nedůvodný odkaz uvedený ve druhé větě bodu (1.3.) cenového rozhodnutí č. 4/2009, který právě na tuto vyhlášku odkazuje.

[49] K této námitce soud uvádí, že podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, jak bylo citováno výše, právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží věcné podmínky, pravidla nebo postupy pro stanovení úředních cen, jejich změn a způsobu jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování, stanovené cenovými orgány podle § 5 odst. 5. Zákon o cenách tak v této skutkové podstatě hovoří o věcných podmínkách stanovených podle ustanovení § 5 odst. 5 tohoto zákona. Z tohoto důvodu je tak dle názoru soudu naplněna podmínka zákonnosti předmětného postihu, neboť zákonný rámec postihu předmětného jednání je naplněn. Uvedená skutková podstata je dle názoru soudu natolik široká, že umožňuje správnímu orgánu hodnotit i věcné podmínky stanovené podzákonným právním předpisem, tj. vyhláškou či cenovým rozhodnutím.

[50] V souladu s uvedeným ustanovením § 5 odst. 5 zákona o cenách pak Energetický regulační úřad zveřejnil předmětná cenová rozhodnutí v Energetickém regulačním věstníku prostřednictvím portálu veřejné správy, přičemž jejich uveřejnění vyhlásil sdělením ve Sbírce zákonů. Při vydání cenových rozhodnutí tak ERÚ postupoval v souladu se zákonem, jedná se tak o platné a účinné předpisy. Cenovými předpisy lze dle názoru soudu stanovit podmínky pro uvedení výroby elektřiny do provozu, jakož i konkretizovat předmět podpory, a to na základě zákona o cenách, o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, energetického zákona a zákona č. 180/2005 Sb. Nelze totiž ani opomenout, že podle ustanovení § 5 odst. 5 věty druhé zákona o cenách pro uplatnění jednotlivých forem regulace cen mohou cenové orgány stanovit další věcné podmínky, včetně pravidel a postupů pro stanovení těchto cen, jejich změn a v případě nájmu nemovitostí nebo jejich částí a služeb spojených s jejich užíváním i způsob jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování. Možnost stanovit pro uplatnění jednotlivých forem regulace cen další věcné podmínky tedy mimo jiné přímo explicitně vyplývá ze zákona o cenách. Z těchto důvodů proto soud neshledal cenová rozhodnutí protiústavními a nezákonnými.

[51] Z výše uvedeného vyplývá, že Energetický regulační úřad má pravomoc vykonávat veřejnou moc v oblasti regulace cen, kterou se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů. V souladu s touto pravomocí pak tento vydal cenová rozhodnutí č. 8/2008 a č. 4/2009, které mimo jiné v bodě (1.3.) odkazuje na vyhlášku č. 475/2005 Sb. s tím, že se zelené bonusy neuplatňují za technologickou vlastní spotřebu, kterou právě tato vyhláška definuje. Jak bylo nastíněno výše, tak správní orgány byly oprávněny aplikovat na daný případ i podzákonné předpisy, jelikož základ správního deliktu

(skutková podstata) vyplývala ze zákona. Soud tak ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že se v případě tohoto odkazu v cenovém rozhodnutí č. 4/2009 nejedná o odkaz obsolentní, ale jedná se o vymezení jedné z věcných podmínek, kterou měl žalobce v postavení výrobce a prodávajícího elektřiny povinnost dodržovat. Soud se tak neztotožnil s názorem žalobce, že pouze zákon č. 180/2005 Sb. vymezoval, která elektřina byla předmětem podpory, ale bylo nutné na tento zákon, resp. na celou úpravu podpory obnovitelných zdrojů, pohlížet i ve světle vydaných podzákonných předpisů, a to ať již vydaných cenových rozhodnutích, které v souladu se zákonem o cenách stanovily další věcné podmínky pro uplatnění podpory, tak rovněž ve světle vyhlášky č. 475/2005 Sb., která byť výslovně neodkazovala na to, že provádí ustanovení zákona č. 180/2005 Sb. ohledně vymezení předmětu podpory (ustanovení § 3 odst. 1 tohoto zákona), tak z jejího obsahu je zřejmé, že jejím účelem bylo mimo jiné definovat některé zákonem č. 180/2005 Sb. nedefinované pojmy.

[52] Soud tak z výše uvedených důvodů neshledal tyto žalobní námitky důvodnými.

[53] Žalobce dále v žalobě namítal nesprávné právní hodnocení věci spočívající v tom, že se žalovaný při posuzování věci podrobně zabýval obsahem Smlouvy o úhradě zeleného bonusu k elektřině vyrobené z obnovitelného zdroje č. 2009-S910160 sjednané se společností E.ON Distribuce a.s. jako provozovatelem distribuční soustavy, když dle žalobce je obsah této smlouvy pro právní hodnocení bezvýznamný.

[54] K této námitce soud obecně uvádí, že neshledal vadu způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že by se žalovaný, resp. správní orgán I. stupně touto smlouvou, kterou žalobce hodnotil jako pro právní hodnocení bezvýznamnou, zabýval. Dle zákona č. 180/2005 Sb. bylo povinností provozovatele distribuční soustavy uzavřít s výrobcem elektřiny smlouvu o dodávce elektřiny, přičemž správní orgány tuto smlouvu v souladu ustanovením § 50 odst. 3 správního řádu podrobily přezkumu v tom smyslu, že dostaly své zákonné povinnosti zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu.

[55] Žalobce dále namítal, že elektřina vyrobená z obnovitelných zdrojů a spotřebovaná výrobcem elektřiny na tzv. technologickou vlastní spotřebu elektřiny není předmětem podpory až s účinností od 1. 1. 2013, kdy nabyl účinnosti zákon č. 165/2012 Sb.

[56] Soud k této námitce ve stručnosti uvádí, že toto tvrzení žalobce je sice pravdivé, nicméně jen co se týče zákonné úrovně vymezení předmětu podpory. Do uvedeného data (1. 1. 2013) však bylo nutné na vymezení předmětu podpory nahlížet i s ohledem na znění podzákonných předpisů (cenová rozhodnutí č. 8/2008 a č. 4/2009, vyhláška č. 475/2005 Sb.), jak soud již uvedl výše.

[57] Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve výrokové části, neboť považoval vymezení skutku za nedostatečné a nesrozumitelné, jelikož z výroku není seznatelné, např. jakým jednáním se měl žalobce naplnění skutkové podstaty správního deliktu dopustit, resp. není srozumitelné, co má v terminologii žalovaného znamenat, že žalobce uplatnil podporu o 2 423 kWh více, a to z důvodu, že podpora výroby elektřiny je v cenových rozhodnutích vždy stanovena v Kč/MWh. Toto vymezení skutku tak dle žalobce nesplňuje základní požadavky na popis (individualizaci) skutku v rozhodnutí o správních deliktech.

[58] K této námitce soud uvádí, že tuto namítanou vadu (nesrozumitelnost spočívající v nedostatečné individualizaci skutku) ve výroku prvostupňového orgánu neshledal.

Z výroku je totiž patrné, kdo se dopustil deliktního jednání, tj. žalobce, který byl jako právnická osoba náležitě ve výroku identifikován. Dále je z výroku patrné, co žalobce spáchal – jako výrobce elektřiny prodávající elektrickou energii nedodržel věcné podmínky podle bodu (1.10.) cenového rozhodnutí č. 8/2008 a podle bodu (1.3.) cenového rozhodnutí č. 4/2009 v dikci ustanovení § 5 odst. 5 zákona o cenách. Skutek byl individualizován i z hlediska časového – k deliktnímu jednání došlo v prosinci 2009 a v roce 2010, i z hlediska místního – FVE EKOSOLAR NIKOL s.r.o. 2/2, k.ú. Č. u M. Z výroku rovněž vyplývá, jakým jednáním se žalobce dopustil naplnění skutkové podstaty – jednak tím, že za měsíc prosinec 2009 uplatnil podporu formou zeleného bonusu (úředně stanovené pevné ceny) o 2.423 kWh více, než byl oprávněn čerpat, a jednak tím, že v roce 2010 uplatňoval zelený bonus i na část elektřiny, která se považuje dle vyhlášky č. 475/2005 Sb. za technologickou vlastní spotřebu a nelze za ni zelený bonus uplatnit, čímž získal nepřiměřený majetkový prospěch, který nelze přesně vyčíslit. Soud dospěl k závěru, že takové vymezení skutku dostojí požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 21. 3. 2008, č.j. 2 As 34/2006-85, usnesení rozšířeného senátu 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73, dostupné na www.nssoud.cz) na vymezení skutku, ze které vyplývá, že *„výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.]. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.“*

- [59] K námitce, že je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedena hodnota v kWh soud uvádí, že žalobce jako podnikatel v oblasti výroby elektřiny zcela jistě dokáže provést převod jednotek kWh na MWh, přičemž nelze odhlédnout od toho, že množství elektřiny se udává v technických jednotkách kWh, popř. MWh, a nelze jej tak vyjádřit v jednotkách Kč/MWh. Ostatně i sám žalobce uváděl na daňových dokladech, kterými uplatňoval u provozovatele distribuční soustavy zelený bonus, množství elektřiny v kWh. Soud tak tyto námitky neshledal důvodnými.
- [60] Žalobce dále namítal zmatečnost části výroku rozhodnutí, neboť ustanovení bodu (1.10) cenového rozhodnutí č. 8/2008 obsahuje vymezení pojmu „vedení do provozu“, nikoli jakoukoliv věcnou podmínku pro uplatnění podpory výroby elektřiny, a žádným jednáním se žalobce nemohl dopustit porušení definice pojmu podle tohoto bodu, neboť legální definice jakéhokoliv pojmu z povahy věci neobsahuje žádnou úpravu práv nebo povinností adresátů takového právního předpisu.
- [61] K této námitce soud odkazuje na již výše uvedené, ve stručnosti pak konstatuje, že Energetický regulační úřad je jednak oprávněn stanovit ceny pro podporu využívání obnovitelných zdrojů energie a jednak při tomto stanovení výkupních cen a zelených bonusů musí vycházet z odlišných nákladů na pořízení, připojení a provoz jednotlivých druhů zařízení včetně jejich časového vývoje, přičemž je smyslem takového přístupu rovněž stanovit v cenovém rozhodnutí další věcné podmínky, nikoliv pouze cenu, které se však s uplatňováním té které ceny velmi úzce spojí. Nelze ani opomenout, že podle ustanovení § 5 odst. 5 věty druhé zákona o cenách pro uplatnění jednotlivých forem regulace cen mohou cenové orgány stanovit další věcné podmínky, včetně pravidel a postupů pro stanovení těchto cen, jejich změn a v případě nájmu nemovitostí nebo jejich částí a služeb spojených s jejich užíváním i způsob jejich sjednávání, uplatňování

a vyúčtování. Možnost stanovit pro uplatnění jednotlivých forem regulace cen další věcné podmínky tedy mimo jiné přímo explicitně vyplývá ze zákona o cenách.

- [62] Ustanovení bodu (1.10.) cenového rozhodnutí č. 8/2008 tak dle názoru soudu právě takovou další věcnou podmínku stanoví, když definuje, jaký den se považuje za den uvedení výroby do provozu (rozhodný den) s tím, že dle data uvedení výroby do provozu se pak stanoví výše podpory dle dalších příslušných ustanovení cenového předpisu. Je tak nepochybné, že ustanovení o „uvedení do provozu“ má významný vliv na stanovení výše podpory, přičemž je zcela podstatné tento den konkrétně určit. Vytýkané jednání žalobce pak spočívalo v tom, že uplatnil podporu formou zeleného bonusu před tzv. rozhodným dnem, který je právě v ustanovení bodu (1.10.) cenového rozhodnutí definován.
- [63] Žalobce dále k námitce nepřezkoumatelnosti uvedl, že žalovaný v rozhodnutí neuvedl žádné úvahy ani žádné právní hodnocení, když pouze přepokopíroval závěry kontrolních pracovníků uvedených v protokolu o kontrole ze 13. 2. 2014, č.j. 031106313.
- [64] Soud považuje za vhodné k této námitce jen obecně konstatovat, že na takovém postupu neshledal nic nezákonného, a to s ohledem na zásadu hospodárnosti řízení, jelikož je z řízení a obsahu rozhodnutí patrné, že se správní orgán I. stupně plně ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí o námitkách, když již v tomto rozhodnutí byly některé klíčové námitky žalobce vypořádány. Dle názoru soudu tak za situace, kdy se správní orgán zabýval některými námitkami žalobce již v rozhodnutích o námitkách, je možné při vypořádání právě těchto některých námitek odkázat na odůvodnění rozhodnutí o námitkách, pokud se s ním správní orgán ztotožní, aniž by tímto postupem bylo zasaženo do práv účastníka řízení (žalobce). Takový postup tak dle názoru soudu není v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, a proto neshledal tuto žalobní námitku důvodnou.
- [65] Dále namítal, že se správní orgány nezabývaly tím, jestli žalobce jako výrobce elektřiny musí být držitelem licence na výrobu elektřiny, aby splňoval formální pojmové znaky „výrobce elektřiny“ podle zákona č. 180/2005 Sb., popř. od kdy by takovým držitelem licence musel být, aby se jím vyrobená elektřina stala předmětem podpory podle tohoto zákona. Namítal, že se žalovaný vůbec nezabýval úvahami nad tím, do jaké míry je možné druhou část bodu (1.10) cenového rozhodnutí č. 8/2008 použít na případ žalobce, zejména když část elektřiny vyrobené v předmětném období od 10. 12. 2009 do 21. 12. 2009 sám spotřebovával, a ve vztahu k sobě samému tedy nemohl vystupovat jako podnikatel. Namítal, že ze zákona č. 180/2005 Sb. nevyplývá, že by se výrobcem podle tohoto zákona měl rozumět pouze výrobce elektřiny, který je držitelem licence na výrobu elektřiny. Uvedl, že vyráběl-li elektřinu v období od 10. 12. 2009 do dne nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence na výrobu elektřiny v režimu tzv. zkušebního provozu, jednal po právu, neboť zkušební provoz byl součástí procesu připojení výroby elektřiny do distribuční soustavy. Ve vztahu k této elektřině tak žalobci vzniklo právo na podporu ve výši stanovené pro rok 2009 podle bodu (1.9.) cenového rozhodnutí č. 8/2008, neboť okamžik tzv. definičního uvedení do provozu podle bodu (1.10.) tohoto cenového rozhodnutí v roce 2009 skutečně nastal.
- [66] Soud k této obsáhlé námitce uvádí, že se ztotožnil jak s názorem žalovaného uvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak s názorem správního orgánu I. stupně obsaženém v rozhodnutí o námitkách.

[67] Žalobcová výrobní elektřina byla uváděna do provozu postupně v roce 2009 a 2010, přičemž žalobci vzniklo oprávnění k výkonu licencované činnosti dnem 21. 12. 2009 vyznačením doložky právní moci na licenci vydané Energetickým regulačním úřadem. Po tomto datu tak žalobce mohl uplatňovat podporu podle bodu (1.9.) cenového rozhodnutí č. 8/2008. V daném případě však dle názoru soudu nelze zaměňovat provozuschopnost výrobní elektřiny ve zkušebním provozu s uvedením obnovitelného zdroje do provozu ve smyslu přiznání nároku na podporu tak, jak jej definuje bod (1.10.) uvedeného cenového rozhodnutí. Jak bylo uvedeno již výše v rozsudku, pro účely stanovení rozhodného dne ke vzniku nároku na podporu je právě ustanovení tohoto bodu rozhodné, jelikož stanoví věcnou podmínku pro uvedení do provozu u nově zřizované výrobní elektřiny. V souladu s tímto ustanovením je pro uvedení výrobní do provozu nutné přesně určit den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů. Ze správního spisu pak vyplývá, že žalobce při uplatnění podpory na vyrobenou elektřinu za prosinec 2009 tuto podporu uplatnil i na množství 2.423 kWh, které vyrobil před uvedením FVE do provozu ve smyslu bodu (1.10.) cenového rozhodnutí č. 8/2008, čímž nedodržel danou věcnou podmínku.

[68] Soud dále k této námitce uvádí, že žalobce nemůže na území České republiky podnikat v energetických odvětvích bez licence od Energetického regulačního úřadu. V opačném případě by se jednalo o porušení ustanovení § 3 odst. 3 energetického zákona. Je tak nepochybné, že jako výrobce elektřiny musí být žalobce držitelem licence na výrobu elektřiny, když ostatně i držitelem takové licence (s nabytím právní moci dne 21. 12. 2009) je. I zákon č. 180/2005 Sb. pak v ustanovení § 4 odst. 1 definoval „výrobce“, pokud splňuje podmínky připojení a dopravy elektřiny stanovené zvláštním právním předpisem, když dále obsahoval odkaz na energetický zákon. Soud tak dospěl k závěru, že za výrobce elektřiny ve smyslu nároku na podporu je nutné považovat pouze takového výrobce, který splňoval podmínky stanovené energetickým zákonem, tj. byl držitelem licence na výrobu elektřiny. Z dikce ustanovení bodu (1.10.) pak vyplývá, že pro uplatnění podpory na vyrobenou elektřinu bylo nutné, aby žalobce byl držitelem licence, tj. až ode dne nabytí právní moci předmětné licence jej bylo možné považovat za výrobce elektřiny ve smyslu uplatnění nároku na podporu formou zelených bonusů. Argument žalobce, že v období od 10. 12. 2009 do 21. 12. 2009 vyrobenou elektřinu ve zkušebním provozu sám spotřebovával, a ve vztahu k sobě samému tedy nemohl vystupovat jako podnikatel, soud uvádí, že žalobce splnil věcné podmínky pro uplatnění nároku na podporu ve formě zeleného bonusu až dne 21. 12. 2009, na elektřinu vyrobenou do tohoto dne tak nemohl platně uplatnit nárok na podporu, a to bez ohledu na to, že zkušební provoz je zcela jistě součástí procesu připojení výrobní elektřiny do distribuční soustavy. Nárok na podporu však vzniká až splněním všech věcných podmínek, k čemuž však ke dni 10. 12. 2009 (zahájení zkušebního provozu) nedošlo. Dále pak soud uvádí, že okamžik uvedení do provozu (rozhodný den) v souladu s bodem (1.10.) cenového rozhodnutí č. 8/2008 v roce 2009 skutečně nastal až ke dni 21. 12. 2009, od kterého byl žalobce oprávněn nárokovat podporu na vyrobenou elektřinu, nikoli ke dni 10. 12. 2009, jak správní orgány náležitě s odkazem na zjištěný skutkový stav odůvodnily ve svých rozhodnutích.

[69] Ani tyto žalobní námitky tak soud neshledal důvodnými.

[70] Závěrem pak soud uvádí, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgán zabýval odpovídajícím způsobem odvolacími námitkami žalobce, které

řádným dostačujícím a přezkoumatelným způsobem vypořádal. Správní uvážení, tj. zhodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a pouze odlišný náhled účastníka řízení na způsobu hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly dostatečně podloženy skutkovými zjištěními nebo byly s nimi v rozporu. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při vyhodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním způsobem a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud ze zjištěných skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Lze tedy uzavřít, že závěry žalovaného jsou dostatečně odůvodněny a mají dostatečnou oporu ve spisovém materiálu.

[71] Soud tedy ze všech výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[72] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. září 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu